

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. An divinæ Relationes sint tres perfectiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

Prædicata verò absoluta sunt perfectiones simpliciter simplices, quia non opponuntur, sed in omnibus tribus Personis reperiuntur; ac proinde unaquæque ex illis melior est ipsa, quam non ipsa in quolibet.

SECTIO SECUNDA.

An divinae Relationes sint tres perfectiones.

I. Prima sententia est negativa.

NEGANT multi: Vasquez 1. p. disp. 122. cap. 6. Granado hic, tract. 3. disp. 5. lect. 2. num. 15. & alii. Granado tamen rem hanc deducere videtur ad modum loquendi: admittit enim Relationes esse tres perfectiones partiales, & ex omnibus unam constitui integritatem, seu perfectionem totalem.

II. Relationes divinae sunt tres perfectiones.

Secunda, & probabilior sententia affirmat, Relationes divinae esse tres perfectiones: ita Suarez lib. 3. de Trin. cap. 9. Tannerus 1. p. disp. 4. q. 3. dub. 4. n. 6. Arriaga hic, disp. 49. lect. 3. num. 11. Arrubal disp. 105. Zuniga disp. 5. dub. 12. Alarcon disp. 3. cap. 3. & plurimi ex recentioribus.

III. Singula sua habent entitatem, ergo & bonitatem.

Probat: bonum liquidem & ens convertuntur, ut sectione præcedente diximus, num. 5. sed Relationes secundum omnes multiplicuntur, & quæque suam habet entitatem: ergo & bonitatem, seu perfectionem, utpote quæ ab ente est inseparabilis. Cum ergo P. Vasquez Disp. illa 122. cap. 2. impugnant Scotum, Durandum, & alios, affirmet Relationem, ut mente præcisam ab Essentia, dicere perfectionem, fateri necessariò debet tres Relationes, hoc modo præcisas, esse tres perfectiones.

IV. Non obstat hæc tres perfectiones ad unam constituendam coalescere.

Nec vim hujus argumenti effugeret, qui cum Granado citatò diceret has tres perfectiones ad unam integram perfectionem constituendam coalescere; hoc enim non impedit, quo minus verè ac relitè sint tres, non minus quam sunt tres Relationes, atque eo modo, & inter se & à perfectione essentiali distinctæ, quo Relationes inter se & ab Essentia distinguuntur.

V. Tres in Deo statuerent perfectiones, sed una.

Objicit Vasquez primò, hunc loquendi modum esse contra sanctos Patres, qui nunquam dicunt esse in Deo tres perfectiones, sed unam. Sed, ut rectè advertit Suarez citatus, num. 20. quamvis hoc Patres expressè non dicant, non tamen contradicunt, & hoc ex eorum, imò fidei principiis, tres in Deo Relationes statuentis, aperte deducitur, ut vidimus. Deinde S. Damascenus lib. 1. de Fide, cap. 11. ait Patrem & Filium distinguat perfectionibus personalibus. Cum ergo dicat S. Damascenus esse in Deo perfectiones personales, quibus Persona distinguuntur, plures in eo ponit, easque relativas, Personæ liquidem Relationibus distinguuntur, utpote quibus sibi invicem opponuntur. Patres verò, dum unam aiunt in Deo esse bonitatem, loquuntur de bonitate essentiali.

S. Damascenus.

VI. Objicit, sequitur esse perfectionem.

Objicit secundò: Si Relationes sint tres perfectiones, est aliqua perfectio in Patre, quæ non sit in Filio, & econtrà: Paternitas enim non est

in Filio. Sed contrà: nam secundum ipsum, ut vidimus, Paternitas ut distincta ab Essentia, est perfectio: ergo etiam juxta illum est aliqua perfectio, saltem partialis, in Patre, quæ non sit in Filio, cum Paternitas, ut ipse fatetur, non sit in Filio. Si quidem cum Molinà supra citato, & aliis, qui hoc idem argumentum proponunt, diceret Relationem, ut concipitur præcisè ab Essentia, non dicere perfectionem, non urgetur hac replicà: ipsi enim hoc dicendo facile solvunt, quomodo nulla sit perfectio in unâ Personâ, quæ non sit in aliâ.

aliquam in unâ Personâ, quæ non sit in aliâ.

Concedendo itaque Relationes esse tres perfectiones, ad argumentum respondeo, distinguendo antecedens: Est in unâ Personâ perfectio aliqua relativa, & non simpliciter simplex, quæ non est formaliter in aliâ, concedo antecedens: quæ non est æquivalenter, seu eminenter & virtualiter in aliâ, ratione scilicet Essentiæ, quæ eas eminenter continet, estque illarum radix & fundamentum, nego.

VII. Nulla perfectio est in unâ Personâ, quæ non sit in aliâ.

Dices: ergo nulla una Persona est simpliciter perfecta. Confirmatur: saltem non est æquè perfecta ac duæ vel tres. Ad argumentum negatur sequela: Ut enim Persona sit simpliciter perfecta, aliud non requiritur, quam ut omnem perfectionem simpliciter simplicem contineat formaliter, reliquas verò eminenter, quod, ut diximus, quævis Persona facit ratione Essentiæ, in unaquaque inclusæ. Et eodem modo respondetur ad Confirmationem: quævis namque Persona ratione inclusionis formalis omnium perfectionum simpliciter simplicium, & eminentialis inclusionis aliarum, est æquè perfecta intensivè ac omnes tres, quamvis non extensivè; sicut Deus ex æquè perfectus intensivè ac Deus & creaturæ, licet non sit tam perfectus extensivè.

VIII. Una Persona est æquè perfecta ac quæ omnes tres.

Neque ex eo quòd Relationes differant specie, sequitur eas esse in perfectione inæquales. Disputatione enim 5. de Animâ, lect. 1. ostendi diversitatem specificam non semper arguere inæqualitatem, sed res duas specie distinctas, esse posse in perfectione æquales. De æqualitate tamen Personarum dicetur infra.

IX. Diversitas specifica non arguit inæqualitatem in Relationibus.

Objicit tertio, si sint tres perfectiones: ergo & tres ubicationes, & durationes infinite. In primis hæc consequentia nulla est: in creatis enim videmus res ut plurimum ubicari & durare per ubicationem & durationem distinctam. Unde multi, qui concedunt esse tria entia, & tres perfectiones relativas, negant esse tres ubicationes, aut durationes, sed Relationes durare & ubicari dicunt per durationem & ubicationem Essentiæ; res enim esse nequit ens, aut bonum transcendentaliter per aliquid distinctum, sicut potest ubicari & durare.

X. Objicit, sequitur esse in Relationibus tres ubicationes & durationes.

Nihilominus cum Relationes divinæ non sint indifferentes ad hunc vel illum locum aut tempus, existimo eas ubicari & durare formaliter per se ipsas, sicque esse tres durationes & ubicationes relativas. Non tamen dici absolutè debet esse in Deo quatuor, aut etiam tres aternitates vel immensitates: hæ enim voces sic prolata significant durationem, & ubicationem absolutam.

Differentia inter perfectionem, & durationem.

XI. Sicut tres durationes & ubicationes relative.